

Aki tolókocsiban rajzolja történeteit

PALÁGYI EDIT

Szeretem nézni, ahogy a sok színes virág kinyílik a kezem alatt – teregeti ki rajzait szinte szégyellősen az ötvennégy éves asszony, akit tolószékbe kényszerített a betegsége. Naphosszat csak ül az asztalnál, körülötte sok-sok színes filctoll: papírra álmodja mindazt, ami hiányzik az életéből. Harsogóan zöld erdőket, távoli tájakat, felszabadultan futkározó gyerekeket. Mindegyik rajzhoz egy-egy tanulságos történetet is párosít. Buzgón, nagy kitarással írja az állatmeséit, ha másért nem, hát két unokája szórakoztatására.

A feldebrői Kiss Jánosné Terike lassan két évtizede él együtt a gyógyíthatatlan kórral. Szóra sem érdemes lábfájással kezdődött a baj, később izomrágások és fokozatos bénulás következett, végtagjai sorvadni kezdtek. Az asszony éveken át járta az orvosokat, végül sokizületi gyulladást állapítottak meg nála. Amikor az állapota súlyosbodott, annyi erő sem maradt a két kezében, hogy az újságot lapozza.

– Az is csak egy műtétnek köszönhető, hogy ma itt ülök, és tartom a tollat – mondja Terike. Már annak is örül, hogy egy speciálisan hajlított kanállal, két kézzel bár, de önállóan tud étkezni. Így nem szorul mindenben a párja segítségére. Férje, aki időközben

maga is nyugdíjas lett, fokozatosan átvállalta feleségétől a háztartási teendőket. Megtanult főzni, mosni, takarítani. Látogatásunk idején épp a függönyöket szedte le, s ablaktisztításba kezdett.

Terike valamikor szép lány volt, sokan megfordultak utána a faluban. A betegség bizony megviselte a külsejét, de ahogy a párjával egymásra néznek, abban még ma is megcsillan az egykori incselkedő mosoly. Az asszony valamikor sokat kötött, horgolt, kézimunkázott, aztán mindenről le kellett mondania. Úgy érezte, az unalom és a sok keserű töprengés elszívja az élet-erejét.

Egy délután ült az udvaron, nézte a rózsáit, és eszébe ötlött, hogy jó lenne mindezt megörökíteni. Elgémberedett ujjai eleinte nehezen engedelmeskedtek, de Terike újra és újra nekilátott. Azóta mindennap az asztalához ül, s írja-rajzolja a történeteit. Amikor vidám részhez ér, maga is jobb kedvre derül, a szomorú fejezeteket azonban siet gyorsan befejezni. Írásait elküldte a sérült művészeket tömörítő egyesületnek, s a sorstársak újságjában leközltek egyik meséjét.

– Lassan az egész nyugdíjaim rámegegy a filctollakra – mutatja tekintélyes készletét az asszony. Közben persze mosolyog, mint aki kifogott gyógyíthatatlan baján: amikor elmerül mesevilágában, nem érheti el a betegség.